

PAULO
COELHO
SİMYACI

Çeviri: ÖZDEMİR İNCE

PAULO COELHO
SIMYACI

Can Çağdaş

Simyacı, Paulo Coelho

Çeviri: Özdemir İnce

O Alkimista

© 1988, Paulo Coelho

© 1996, Can Sanat Yayınları A.Ş.

İllüstrasyonlar: © James Noel Smith

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 1996

Resimlendirilmiş 1. baskı: 2014

21. baskı: Temmuz 2020, İstanbul

Bu kitabın 21. baskısı 10000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-1998-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750719981

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
SİMYACI

ROMAN

Çeviri
Özdemir İnce

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işığın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014) ve *Casus* (2016) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 170 ülkede, 80 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 165 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

ÖZDEMİR İNCE, 1936'da Mersin'de doğdu. 1960 yılında Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nü bitirdi. Paris Üniversitesi'ne bağlı Institut des Professeurs de Français à l'Étranger ve Institut de Phonétique'te öğrenim gördü (1965-1966). 1982 yılında TRT'den emekli olduktan sonra Can Yayınları ile Telos Yayıncılık'ta editörlük yaptı. Şiirleri ve eleştirel denemeleri yirmi kadar yabancı dile çevrildi.

Felsefe Taşı'nın gizlerini bilen ve
bunu kullanan simyacı J.ye

“İsa öğrencileriyle birlikte yola devam edip bir köye girdi. Marta adında bir kadın, İsa’yı evinde konuk etti. Marta’nın Meryem adında kız kardeşi, RABB’in ayakları dibine oturmuş, O’nun konuşmasını dinliyordu. Marta ise işlerinin çokluğundan ötürü telaş içindeydi. İsa’nın yanına gelerek, ‘YA RAB’ dedi, ‘Kardeşimin beni hizmet işlerinde yalnız bırakmasına aldırıyor musun? Ona söyle de bana yardım etsin?’ RAB ona şu karşılığı verdi: ‘Marta, Marta, sen çok şey için kaygılanıp telaşlanıyorsun. Oysa gerekli olan tek bir şey vardır. Meryem iyi olanı seçti ve bu kendisinden alınmayacak.’”

Yeni Ahit, “Luka”, 10:38-42

Öndeyiş

Bir kervancının getirdiği kitabı eline aldı Simyacı. Kapağı yoktu kitabın, ama gene de yazarının kim olduğunu anladı: Oscar Wilde'dı yazar. Kitabın sayfalarını karıştıırken Narkissos'u anlatan bir öyküye rastladı.

Narkissos'un, kendi güzelliğini her gün bir gölün sularında seyretmeye giden bu yakışıklı delikanlının efsanesini biliyordu Simyacı. Bu delikanlı kendi görüntüsüne öylesine vurgunmuş ki, günün birinde göle düşüp boğulmuş. Onun göle düşüp boğulduğu yerde de bir çiçek açmış, bu çiçeğe nergis adı verilmiş.

Ama kendi yazdığı öyküyü böyle bitirmiyordu Oscar Wilde.

Tatlı su gölünün kıyısına gelen orman perileri Oryasların onu bir acı gözyaşı kavanozuna dönüşmüş olarak bulduklarını yazıyordu Oscar Wilde.

"Neden ağlıyorsun?" diye sormuş Oryaslar.

"Narkissos için ağlıyorum?" diye yanıtlamış göl.

"Ne var bunda şaşılacak, demiş bunun üzerine or-

man perileri. Bizler ormanlarda boşu boşuna onun peşinde dolaşır dururduk, ama onun güzelliğini yalnızca sen görebilirdin yakından.”

“Narkissos yakışıklı bir genç miydi?” diye sormuş göl.

“Bunu senden daha iyi kim bilebilir ki?” diye karşılık vermiş iyice şaşırın Oryaslar. “Her gün senin kıyılarına gelip sularına bakıyordu!”

Göl bir süre sessiz kalmış. Sonra şöyle konuşmuş:

“Narkissos için ağlıyorum, ama onun yakışıklı olduğunu hiç fark etmemiştim ben. Narkissos için ağlıyorum, çünkü sularına eğildiği zaman, gözlerinin derinliklerinde kendi güzelliğimin yansımasını görebiliyordum.”

“İşte çok güzel bir hikâye,” dedi Simyacı.

A watercolor illustration of a landscape. The sky is a pale, hazy blue. A large, billowing cloud of a darker, muted blue color dominates the upper left and center. Below the cloud, a large, rounded tree with dense green foliage stands prominently in the middle ground. To its left, a smaller, more rounded tree is visible. The foreground consists of a flat, light-colored area, possibly a field or a path, with some darker patches. In the background, there are low, rolling hills or mountains in shades of grey and brown. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a gentle color palette.

1. BÖLÜM

Delikanlının adı Santiago idi. Sürüsüyle birlikte eski, terk edilmiş kilisenin önüne geldiğinde güneş batmak üzereydi. Kilisenin çatısı çoktandır çökmüş, bir zamanlar ayin eşyalarının konulduğu yerde kocaman bir firavuncu büyülmüştü.

Delikanlı geceyi burada geçirmeye karar verdi. Bütün koyunlarını yıkık kapıdan içeri soktu. Koyunların, geceleyin kaçmalarına engel olacak şekilde, kapıya birkaç tahta koydu. Bu bölgede kurt falan yoktu, ama bir keresinde bir kaçak koyunu bulmak için, ertesi gün bütün gün dolaşmak zorunda kalmıştı.

Yamçısını yere yayıp üzerine uzandı, okuyup bitirdiği kitabı da yastık olarak başının altına koydu. Uykuya dalmadan önce, artık daha kalın kitaplar okuması gerektiğini düşündü: Okunmaları daha uzun sürer, geceleyin de daha rahat yastık olurlardı.

Uyandıığında ortalık hâlâ karanlıktı. Yukarıya baktı, yarı yarıya yıkılmış çatının arasından parıldayan yıldızları gördü.

“Biraz daha uyusaydım,” diye düşündü. Bir hafta önceki düşü tekrar görmüş, gene sonunu getiremeden uyanmıştı.

Kalktı, bir yudum şarap içti. Sonra değneğini eline alıp hâlâ uyumakta olan koyunları uyandırmaya başladı. Hayvanların çoğunun tıpkı kendisi gibi uykudan hemen sıyrılıp uyandıklarını fark etti. Sanki gizemli bir güç, iki yıldır, yiyecek ve su peşinde kendisiyle birlikte bütün ülkeyi dolaşıp duran koyunların yaşamına bağlamıştı yaşamını. “Bana öylesine alıştılar ki, saat düzenimi biliyorlar,” dedi kendi kendine alçak sesle.

“Bir an daldıktan sonra, tersi de olabilir,” diye düşündü. Hayvanların saat düzenine belki de kendisi alışmıştı.

Gene de, uyanması geciken koyunlar da vardı. Adlarını söyleyerek sopasıyla birer birer hepsini uyandırdı. Söylediklerini koyunların anlayabildiğine her zaman inanmıştı. Bundan dolayı, kendisini etkileyen kitapların bazı bölümlerini kimi zaman onlara okur; kimi zaman da kırlarda dolaşan bir çobanın yalnızlığından ya da yaşama sevincinden söz ederdi onlara; kimi de uğramayı alışkanlık haline getirdiği kentlerde gördüğü son yenilikleri anlatırdı.

Ama, önceki günden bu yana, dört gün sonra varacağı kentte yaşayan genç kızdan başka bir konuşma konusu açmamıştı. Bir tüccarın kızıydı söz konusu olan. Önceki yıl, yalnızca bir kez gelmişti buraya. Tüccarın bir kumaş mağazası vardı; alacağı mal konusunda aldatılmamak için, koyunların gözünün önünde kırılmasını istiyordu. Bu mağazayı ona bir arkadaşı anlatmış, çoban da sürüsünü oraya götürmüştü.

“Biraz yün satmak istiyorum,” demişti çoban, tüccara.

Dükkân kalabalıktı, iş yoğunu; bu yüzden, tüccar çobana ikindiye kadar beklemesini söyledi. Bunun üzerine çoban gidip mağazanın önündeki kaldırıma oturdu, heybesinden bir kitap çıkardı.

“Çobanların kitap okuyabildiklerini bilmiyordum,” dedi yanı başında bir kadın sesi.

Uzun siyah saçları, eski Magripli fatihleri belli belirsiz anımsatan gözleriyle, tepeden turnağa tam bir Endülüs kızıydı konuşan.

“Koyunlar kitaplardan daha öğreticidir,” diye yanıtladı genç çoban.

İki saatten fazla sohbet ettiler. Endülüs kızı, tüccarın kızı olduğunu söyledi, her günü birbirine benzeyen köy yaşamını anlattı. Çoban, Endülüs kırlarından, uğradığı kentlerde gördüğü son yeniliklerden söz etti. Koyunlarıyla konuşmak zorunda kalmadığı için mutluydu çoban.

“Okumayı nasıl öğrendiniz?” diye sordu genç kız.

“Herkes gibi,” diye yanıtladı çoban. “Okulda.”

“Peki ama, okuma bildiğinize göre niçin çobanlık yapıyorsunuz?”

Delikanlı bu soruyu yanıtlamamak için duymazlıktan geldi. Vereceği yanıtı genç kızın anlamayacağından emindi. Bu yüzden, yolculuk öyküleri anlatmayı sürdürdü. Genç kızın Magripli küçük gözleri, merak ve şaşkınlıktan kocaman açılıyor, kimi de iyice küçülüyordu. Zaman geçtikçe, zamanın hiç geçmemesini, genç kızın babasının işlerini bitirememesini ve kendisinden üç gün daha beklemesini istemesini dilemeye başladı delikanlı. Şimdiye kadar hiç duymadığı bir şeyler hissettiğini fark etti. Sonsuza dek bir yere yerleşmek istiyordu. Kara saçlı genç kızın yanında, kuşkusuz, günler birbirine benzemezdi.

Ama sonunda tüccar gelip dört koyun kırkmasını istedi. Borcunu ödedikten sonra çobanın ertesi yıl da uğramasını söyledi.

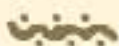
Şimdi bu kasabaya ulaşmak için önünde dört gün vardı çobanın. Heyecandan içi içine sığmıyordu, ama yüreğini koyu bir kaygı da sarmıştı: Belki de genç kız unutmuştu onu. Yün satmak için oraya uğrayan bir yığın çoban vardı.

“Pek önemli değil,” dedi koyunlarıyla konuşurken. “Ben de başka yerlerde başka kızlar tanıyorum.”

Ama, yüreğinin derinliklerinden biliyordu ki, öyle “Pek önemli değil,” diyecek durumda değildi. Çobanların da, tıpkı denizciler ve gezgin satıcılar gibi, kendilerini yeryüzünde başıboş dolaşmaktan vazgeçirtecek birinin yaşadığı bir kente uğrayabileceklerini biliyordu.

“Kendi Kişisel Menkıbe’sini gerçekleştirmek insanların biricik gerçek yükümlülüğüdür.”

Paulo Coelho’nun büyüleyici romanı *Simyacı*, bütün dünyada sadık bir izleyici kitlesi yarattı. Güçlü yalınlığı ve ruhlara seslenen bilgeliğiyle bu çarpıcı roman, piramitlere gömülü bir hazineyi aramak için vatanı İspanya’dan yola düşüp Mısır çöllerine giden Santiago adında Endülüslü bir çobanın hikâyesidir.

Hazinenin ne olduğunu da, Santiago’nun yol boyunca karşılaştığı zorlukların üstesinden gelip gelemeyeceğini de hiç kimse bilmez. Ama dünya malı bir hazineyi bulmak için başlayan yolculuk, kişinin içindeki hazineyi keşfetmesine dönüşür. Çobanın katmanlı, çağrışım yüklü ve çok derin bir insancılığı barındıran hikâyesi, hayallerimizin gücünü dönüştürmeyi ve yüreklerimizin sesine kulak vermenin önemini vurgulayan bir ebedî vasiyetnamedir.